

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **I. V. a spol.** pre zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia spolupáchatelstvom podľa § 20, § 286 ods. 1, písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 2. júla 2015 v Bratislave dovolanie obvinených I. V. a S. G. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2013, sp. zn. 3 To 97/2013, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvinených I. V. a S. G. **sa o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš **samosudcom Mgr. Milanom Vargom** (ďalej už len súd prvého stupňa) rozsudkom z **11. apríla 2013**, sp. zn. 8 T 88/2011, uznal za vinných

obvinených I. V., L. T. a S. G.

v bode 1) pre zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia spolupáchatelstvom podľa § 20, § 286 ods. 1, písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20, § 245 ods. 1 Tr. zák. a prečinom krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák.;

v bode 2) samostatne obvineného I. V. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., ktorých sa dopustili na tom skutkovom základe, že

1)

10. februára 2011 okolo 22.00 hod. vo Veľkom Krtíši pri obchodnom dome Billa po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvineným R. S. sa stretli všetci obvinení a nebohý M. I. za účelom vykonania vlámania, následne odišli do obce Bušince, a to obvinený R. S. na vozidle zn. BMW EČ: X., v ktorom viezol hliníkový vysúvací rebrík a obvinení L. T., S. G. a M. I. vo vozidle zn. Seat Alhambra EČ Talianska X, ktoré riadil obvinený I. V., po príchode do obce Bušince obvinení L. T., S. G. a M. I. vyložili z vozidla BMW rebrík, M. I. rozdal obvineným vysielačky a obvinení R. S. a I. V. odišli na svojich osobných motorových vozidlách na vopred dohodnuté miesta, kde mali sledovať pohyb vozidiel PZ, obvinení L. T. a M. I. odniesli rebrík do objektu firmy ERCE s.r.o., Krtíšska 305, Bušince a obvinený S. G. zostal na bližšie nezistenom mieste pred objektom, kde dával pozor, M. I. následne odišiel pred dom č. X. na ul. Februárového víťazstva, kde pomocou pajsra vypáčil plechové dvierka účastníckeho rozvádzača, nezisteným predmetom prerušil telekomunikačný kábel typu FLE10XNO4 ako aj 10 ks káblov typu TCEKES1XNO6 nad káblovým uzáverom slúžiacich ako účastnícke prípojky pre 10 užívateľov, následne prešiel na ul. Krtíšsku, kde pred domom č. X. pajsrom vypáčil plechové dvierka účastníckeho rozvádzača a nezisteným predmetom prerušil telekomunikačný kábel typu FLE25XNO4 pod káblovým uzáverom, čím došlo k prerušeniu telekomunikačnej prevádzky 7 účastníckych staníc, následne sa vrátil k objektu firmy, pomocou doneseného hliníkového rebríka vyšiel na 1. poschodie, kde pajsrom vypáčil okno do priestorov kuchynky, vošiel do miestnosti a pomocou rozbrusovačky vyrezal uzamykací mechanizmus plechovej skrinky, odkiaľ vybral 2 ks príručných pokladničiek, ktoré vypáčil a odcudzil z nich hotovosť 11.252,21 Eur, 15.125,- Kč a 203.444 HUF, následne z objektu vyšiel von, privolal obvineného I. V. a spoločne s obvinenými S. G. a L. T. nasadli do vozidla zn. Seat Alhambra a odišli smerom na Veľký Krtíš a odcudzením peňazí spôsobili firme ERCE s.r.o. Bušince, Krtíšska 305, IČO: 36 033 197 škodu vo výške 7.559,79 Eur, 15.125,- Kč a 203.444,- HUF, firme Natural Product s.r.o. Bušince, Krtíšska 305, IČO: 36 025 305 škodu vo výške 122,01 Eur, firme Erika Oravcová, ERCE s.r.o. Bušince, Krtíšska 305, IČO: 36 025 305 škodu vo výške 1.372,10 Eur, Združeniu ERCE Bušince, Krtíšska 305, IČO 45 025 380 škodu vo výške 827,74 Eur, poškodením zariadenia firme ERCE s.r.o. Bušince škodu vo výške 613,26 Eur a firme Slovak Telekom a.s.,

Karadžičova 10, Bratislava , IČO: 35 763 469 poškodením 15 účastníckych staníc škodu vo výške 727,84 Eur,

2)

dňa 11. februára 2011 o 02.40 hod. vo Veľkých Zlievcach v blízkosti vjazdu do areálu bývalého družstva počas služobného zákroku príslušníkmi Pohotovostného policajného útvaru KR PZ Banská Bystrica, ktorí boli riadne označení nápisom „Polícia“ a ktorí vykonávali zastavenie podozrivého vozidla Seat Alhambra takým spôsobom, že služobným motorovým vozidlom, na ktorom bolo zapnuté výstražné svetlo červenej farby a na krátku chvíľu aj siréna, zablokovali časť cesty, zakročujúci policajt vystúpil spoza tohto motorového vozidla a dával pokyn červeným svetlom na zastavenie, ostatní príslušníci PPÚ súčasne dávali opakovane slovné výzvy na zastavenie vozidla a opustenie v znení „polícia, zastavte vozidlo a vystúpte z vozidla von“, keď sa začali približovať k vozidlu obvineného I. V., tento nerešpektoval pokyny polície a v snahe uniknúť zadržaniu prudko pridal plyn a vyrazil smerom k príslušníkovi PPÚ ČOZ: X., ktorý sa nachádzal pred prednou časťou služobného motorového vozidla a dával znamenie na zastavenie vozidla, pričom vozidlo nasmeroval na príslušníka PZ, ktorý musel z jeho jazdnej dráhy odskočiť, následne boli použité varovné výstrely, pričom sa obvinenému I. V. podarilo z miesta uniknúť a pri použití strelných zbraní došlo k smrteľnému poraneniu M. I., ktorý zostal na mieste zastavovania vozidla a obvinení I. V., L. T. a S. G. za obcou Veľké Zlievce k. ú. zvanom Rokaľuka, po zapadnutí vozidla v bahne toto opustili.

Súd prvého stupňa za to odsúdil:

Obvineného I. V.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvineného L. T.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvineného S. G.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, m/ § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. všetkým trom obvineným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným škodu:

- Slovak Telekom a.s., Karadžičova 10, Bratislava vo výške 727,84 Eur;

- ERCE s.r.o. Bušince vo výške 1.291,62 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolania obvinení I. V. a S. G., ktoré smerovali čo do výrokov o vine a treste a rovnako tak okresný prokurátor, ktorého odvolanie smerovalo čo do výroku o treste v neprospech obvinených I. V. a S. G..

Na podklade podaných odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 18. decembra 2013, sp. zn. 3 To 97/2013, podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok u všetkých troch obvinených vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonu. Postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineným uložil tieto tresty:

Obvinenému I. V.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, m/, § 38 ods. 2, 4, 8, § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť)

mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil obvinenému aj trest prepadnutia veci, a to osobného motorového vozidla zn. Seat Alhambra, e. č. X. s tým, že podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Obvinenému L. T.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, l/, n/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, 3, 8, § 39 ods. 1, 3 písm. e/, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému S. G.:

Podľa § 286 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, m/ § 38 ods. 2, 4 8, § 39 ods. 1, 3 písm. e/, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 10 (desať) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu druhého stupňa podali obvinení I. V. a S. G. prostredníctvom obhajcov dovolania, a to **obvinený I. V. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jozefa Veselého** 7. januára 2015, ktoré doplnil písomným podaním 27. apríla 2015 a obvinený S. G. jednak prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru 14. novembra 2014, ktoré doplnil písomným podaním 25. novembra 2014 a jednak prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho, L.L.M. 22. mája 2015.

Obvinený I. V. v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, e/, g/, h/, i/ Tr. por., podľa ktorých dovolanie možno podať, ak

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu - písm. c/;

- vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania - písm. e/;

- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom - písm. g/;

- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa - písm. h/;

- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť - písm. i/.

V prípade prvého dovolacieho dôvodu podľa písm. c/ § 371 Tr. por. obvinený I. V. videl zásadné porušenie práva na obhajobu v tom, že

- skutok právne kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa so zbraňou nebol vylúčený na samostatné konanie;

- že v tomto bode obžaloby (2) boli všetci ostatní – L. T., S. G. a R. S. vypočutí v procesnom postavení obvinených a nie v procesnom postavení svedkov;

- že naopak trestná vec obvineného R. S. bola vylúčená na samostatné konanie;

- že nebolo rozhodnuté o jeho námietkach zaujatosti, ktoré vzniesol v konaní pred súdmi;

- v konaní pred súdom neboli vypočutí poškodení, resp. ich splnomocnení zástupcovia;

- neboli akceptované jeho návrhy na doplnenie dokazovania.

Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa písm. e/ § 371 ods. 1 Tr. por., obvinený I. V. v dovolaní zo 7. januára 2015 argumentoval tým, že vo veci konal a rozhodol sudca,

ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu, že **5. apríla 2010 sa v Českej republike** dopustil trestného činu – prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 274 ods. 1 Tr. zák., za čo bol rozsudkom Okresného súdu vo Frýdku - Místku z 19. januára 2011, sp. zn. 5 T 113/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Ostrave z 8. apríla 2011, sp. zn. 6 To 130/2011, právoplatne odsúdený k peňažnému trestu a k trestu zákazu činnosti.

Tieto skutočnosti obvinený I. V. zistil z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu z 21. novembra 2011, sp. zn. 1 Ds 1/2011, ako aj **z podnetu sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. S. C. z 18. januára 2014** a taktiež zo zápisnice zo 14. zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa písm. e/ § 371 ods. 1 Tr. por. obvinený I. V. písomným podaním z 27. apríla 2015 pripojil **rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. februára 2015, sp. zn. 1 Tdo 8/2015, v trestnej veci obvineného M. M. pre trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, na podklade ktorého dôvodov sa domáhal okamžitého rozhodnutia o svojom dovolaní a prepustenia na slobodu, keďže vykonáva trest odňatia slobody uložený mu sudcom, ktorý mal byť vylúčený v trestnom konaní.**

V prípade dovolacieho dôvodu podľa písm. g/ § 371 ods. 1 Tr. por. obvinený I. V. uviedol, že vyšetrovateľ OR PZ Veľký Krtíš „**bez toho, aby na toto mal právo a nárok, prevzal niektoré závery inšpekcie ministerstva vnútra aj úkony, ktoré boli touto inštitúciou vykonané do vyšetrovacieho spisu, hoci inšpekcia ministerstva nie je orgánom činným v trestnom konaní, na základe ktorého by takéto úkony mohli brať ako smerodajné a jednalo sa o samostatné vyšetrovanie kontrolnou skupinou, podliehajúcou Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a preto akékoľvek závery použité na základe takýchto konštatovaní v trestnom spise a boli použité voči mojej osobe, považujem za nezákonné**“ .

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa písm. h/ § 371 ods. 1 Tr. por. obvinený I. V. namietal uloženie trestu prepadnutia veci z dôvodu, že prokurátor vo vzťahu k tomuto trestu podal odvolanie oneskorene a krajský súd ho takto mal aj zamietnuť.

Napokon v prípade dovolacieho dôvodu podľa písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por. obvinený I. V. v plnom rozsahu len zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu uplatnenú v predchádzajúcich štádiách súdneho konania (hlavne v rámci odvolacích námietok) založenú na tvrdení, že na spáchaní prečinu krádeže a s ním súvisiacich trestných činov, a to jednak zločinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia a prečinu poškodzovania cudzej veci neparticipoval s osobami ustálenými v napadnutom rozsudku s tým, že k smrti M. I. došlo iným spôsobom ako prezentovali príslušníci polície, čo bol aj pravý dôvod jeho následného krivého obvinenia zo strany príslušníkov polície a trestného stíhania pre zločin útoku na verejného činiteľa spáchaného so zbraňou, pričom súd prvého a druhého stupňa vyhodnotil vykonané dôkazy len v jeho neprospech a odsúdil ho pre vyššie uvedené trestné činy, ktorých sa ale vôbec nedopustil.

V ďalšej časti týkajúcej sa tohto dovolacieho dôvodu obvinený I. V. potom podrobne rozoberal skutkové okolnosti prípadu, z ktorých potom vyvodzoval závery o svojej nevine.

V rámci konečného návrhu obvinený I. V. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2011, sp. zn. 3 To 97/2013, ako aj rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 11. apríla 2013, sp. zn. 8 T 88/2011 a uložil Okresnému súdu Veľký Krtíš, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený S. G. v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/, e/, g/, i/ Tr. por., podľa ktorých dovolanie možno podať, ak

- vo veci rozhodol nepríslušný súd – písm. a/;
- vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania - písm. e/;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom - písm. g/;

- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť - písm. i/.

Naplnenie dovolacích dôvodov podľa písm. g/, i/ § 371 ods. 1 Tr. por. obvinený S. G. videl v dovolaní podanom 14. novembra 2014 prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru v tom, že

- zaistené finančné prostriedky, ktoré boli u neho nájdené pri osobnej prehliadke, boli vyšetrovateľom PZ vrátené bez akéhokoľvek skutkového a právneho základu firme ERCE. s.r.o., čím došlo k prejudikovaniu záveru, že tieto finančné prostriedky pochádzali z trestnej činnosti;

- prokurátor jeho sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu zamietol ako nedôvodnú a mal za to, že motiváciou rozhodnutí orgánov činných v prípravnom konaní bola snaha zvýrazniť jeho účasť na útoku tým, že sa u neho našli finančné prostriedky a v obchodnej spoločnosti došlo ku krádeži;

- takýto postup orgánov činných v trestnom konaní potom viedol k záveru o jeho spoločnom konaní s ostatnými osobami ustálenými v skutkovej vete pod bodom 1) napadnutého rozsudku;

- rovnako tak viedol k záveru o jeho vedomosti, že v rámci krádeže finančných prostriedkov dôjde aj k ďalším sprievodným znakom, t.j. poškodeniu všeobecne prospešného zariadenia (vyradenie telefónnych liniek) a k poškodeniu oplotenia;

- v tejto súvislosti trval na tom, že v prípade týchto súvisiacich trestných činov išlo o tzv. exces nebohého M.. I. z predpokladanej dohody o spolupáchateľstve medzi jednotlivými obvinenými.

Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa písm. a/ § 371 ods. 1 Tr. por., obvinený S. G. v dovolaní podanom 25. novembra 2014 prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru argumentoval tým, že o jeho väzbe rozhodol nepríslušný súd, keďže vzhľadom na právnu kvalifikáciu mal o návrhu konať a rozhodnúť sudca pre prípravné

konanie okresného súdu v sídle krajského súdu, teda Okresného súdu Banská Bystrica, namiesto sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Veľký Krtíš.

Napokon v prípade dovolacieho dôvodu podľa písm. e/ § 371 ods. 1 Tr. por. išlo o rovnaký postup ako u obvineného I. V. Dovolanie podané obvineným S. G. 22. mája 2015 prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho, L.L.M. sa argumentačne v plnom rozsahu opieralo o dôvody pripojeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. februára 2015, sp. zn. 1 Tdo 8/2015.

Na podklade tohto rozhodnutia sa obvinený S. G. prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho, L.L.M. domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2011, sp. zn. 3 To 97/2013, a rovnako tak aj rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 11. apríla 2013, sp. zn. 8 T 88/2011, „**ako nezákonný, a aby bol odsúdený okamžite prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon je však jednoznačne nezákonný**“.

Dovolací súd len na okraj poznamenáva, že dôvody dovolaní obvinených I. V. a S. G. zreprodukoval v takom znení, ako boli prostredníctvom ich obhajcov uplatnené, pričom v prípade ich zvýraznenia a dania do úvodzoviek, ide o ich doslovnú citáciu.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania prokurátorovi s upozornením, že sa môže v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvinených I. V. a S. G. vyjadriť.

Prokurátor v písomnom vyjadrení skonštatoval, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní, vykonané zákonným spôsobom. Rovnako podľa jeho názoru nemožno nič vytýkať odôvodneniu súdnych rozhodnutí, nakoľko tieto dávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na argumentáciu obvinených I. V. a S. G. uvedenú tak v konaní pred súdom, ako aj v odvolaní, ktorú títo obvinení v celom rozsahu len zopakovali v rámci podaných dovolaní.

K dovolacej námietke, že vo veci konal a rozhodol v prvom stupni sudca Mgr. Milan Varga, ktorý bol v Českej republike právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný

čin, prokurátor poukázal na to, že išlo o také konanie sudcu, ktoré v čase jeho spáchania nevykazovalo zákonné znaky skutkovej podstaty žiadneho trestného činu podľa osobitnej časti Trestného zákona účinného na území Slovenskej republiky. Konanie sudcu Mgr. Milana Vargu na území Slovenskej republiky mohlo byť nanajvýš posúdené ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení zmien a doplnkov, keďže skutková podstata trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák. bola do Trestného zákona zaradená až jeho novelou č. 313/2011 účinnou od 1. novembra 2011.

V tejto súvislosti nakoniec poukázal na ustanovenie § 438e Tr. zák., podľa ktorého sa neprihliadne na odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie podľa § 7b ods. 2 Tr. zák., ak nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013. V danom prípade je evidentné, že odsúdenie Mgr. Milana Vargu sa stalo právoplatným v Českej republike 8. apríla 2011.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol dovolanie obvinených I. V. a S. G. postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Spisový materiál spolu s dovolaním obvinených I. V. a S. G. bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 22. júna 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal predložený spisový materiál ako aj podané dovolania a zistil, že dovolania sú prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/, § 372 ods. 1 Tr. por.), boli podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcov jednak ustanovených a jednak splnomocneného (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov,

ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V prípade dovolacích dôvodov podľa písm. a/ – obvinený S. G. a písm. h/ – obvinený I. V. § 371 ods. 1 Tr. por. dovolací súd konštatuje, že proti rozhodnutiu o väzbe je oprávnený podať dovolanie len minister spravodlivosti (§ 371 ods. 2 Tr. por.) a v posudzovanej veci podal prokurátor odvolanie v zákonom stanovenej lehote čo do výroku o treste aj v neprospech obvineného I. V., a preto toto odvolanie mohol neskôr modifikovať tak, že sa domáhal aj uloženia trestu prepadnutia veci, ktorý bol odvolacím súdom obvinenému I. V. nakoniec aj uložený. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd v krátkosti uzatvára, že obvinený S. G. bol neoprávnenou osobou na podanie dovolania proti rozhodnutiu o väzbe a dovolacia námietka obvineného I. V. stála úplne mimo dovolacieho dôvodu písm. h/ § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví

na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. Určujúcou v tomto smere bude rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej trestnej veci nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu obvineného I. V.

Obvinenému I. V. bol v tejto trestnej veci ustanovený obhajca JUDr. Pavel Vrška, ktorý dokonca už v konaní pred súdom po podaní obžaloby splnomocnil na jeho zastupovanie obhajcu JUDr. Jozefa Veselého, brata obvineného I. V. O námietkach obvineného I. V. bolo v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa zákonným spôsobom rozhodnuté (rovnako tak náležite odôvodnené) a vzhľadom k tomu tvrdenia obvineného I. V. vyhodnotil dovolací súd ako zavádzajúce. Rovnako podľa dovolacieho súdu neobstoja ani námietky obvineného I. V. týkajúce sa procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní. Inštitút vylúčenia veci na samostatné konanie sa použije vtedy, ak o niektorom trestnom čine treba vykonať rozsiahle dokazovanie, kým o ďalšom možno rozhodnúť. Niet žiadnych pochybností, že tak tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Napokon aj ostatná námietka obvineného I. V. je v rozpore s ustálenou judikatúrou (č. 45/1978), podľa ktorej ak sa vedie spoločné trestné stíhanie, nemôže byť spoluobvinený vypočutý o trestnej činnosti iného spoluobvineného ako svedok, a to ani vtedy, keď vypovedá o trestnom čine, pre ktorý sám nie je trestne stíhaný.

Ako ďalší obvinení I. V. a S. G. uplatnili dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití

iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia podstatný obsah dovolacích námietok obvinených. Zo znenia týchto námietok je totiž evidentne zrejmé,

že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súdy oboch stupňov hodnotili dôkazy.

Je teda zrejmé, že obvinení I. V. a S. G. v dovolaní len formálne odkazovali na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti predostierali argumenty, ktoré svojím obsahom nenapĺňajú dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanom prípade tvorila základ dovolacích námietok obvinených I. V. a S. G. kritika spôsobu, ktorým oba súdy hodnotili vykonané dôkazy. Obvinení jednotlivé dôkazy (najmä výpovede svedkov a znalecké posudky) v dovolaní hodnotili inak ako súdy, lebo hodnotenie dôkazov súdmi vyznievajúce v ich neprospech nezodpovedalo ich predstavám. Na základe takto prezentovaného hodnotenia dôkazov následne dovolaciemu súdu predostierali vlastnú verziu skutkového deja, na podklade čoho sa v konečnom dôsledku zrejme domáhali oslobodenia spod obžaloby.

V predostretej verzii vystupovali nie ako páchatelia, ale ako osoby, ktoré sa len nachádzali na mieste činu. To je ale v priamom rozpore s tým, čo na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvého stupňa v tzv. skutkových vetách výroku rozsudku, s ktorými zisteniami sa odvolací súd bez akejkoľvek pochybnosti stotožnil.

Z vykonaného dokazovania totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplývalo, že išlo o vopred plánovanú a pripravenú akciu s vopred vytypovaným objektom záujmu. Spiritus rector (tzv. riadiaci duch) celej akcie boli práve obvinení I. V. a R. S., ktorí mali aj najlepšiu znalosť miestnych pomerov, čomu zodpovedala aj skutočnosť,

že k vlámaniu do objektu ERCE Bušince došlo práve vo výplatnom termíne, kedy existoval predpoklad najväčšieho objemu finančných prostriedkov v trezore uvedenej spoločnosti. Za tým účelom si obvinení prizvali odborníka na trezory, nebohého M. I., ktorý sa v minulom období dlhodobo „živil“ obdobnou trestnou činnosťou. Všetci obvinení boli uzročení s vopred dohodnutou čiastkovou úlohou za účelom úspešného vykonania vlámania do inkriminovaného objektu, keď niektorí z obvinených stáli na prístupových cestách vedúcich k tomuto objektu, aby dokázali včas, prostredníctvom vysielaciek podať obvineným, ktorí sa nachádzali pri objekte, prípadne v objekte, výstrahu, aby nedošlo k ich odhaleniu pri páchaní protiprávnej činnosti. O vopred uváženej plánovitosti a príprave protiprávneho konania obvinených svedčil aj arzenál použitých nástrojov a pomôcok, ako páčidlo (tzv. pajser), kliešte, flexibrúska, vysielacky, rušička mobilov a podobne. Z okolností prípadu bolo teda zrejmé, že išlo o sofistikovanú, do detailov naplánovanú a uváženú akciu, ktorej charakter samotného vykonania vybočoval z obvyklých medzí bežných vlámaní a nasvedčoval záveru, že obvinení v tejto sfére neboli žiadni „nováčikovia“. Obvinený I. V. sa potom dopustil ďalšieho protiprávneho konania voči príslušníkom zasahujúceho policajného útvaru, ktorých zákrok bol „lege artis“. Obvinený I. V. v snahe vyhnúť sa trestnoprávnemu postihu svoje motorové vozidlo pri úteku neváhal nasmerovať priamo na zasahujúceho policajta, ktorý dával obvinenému pokyn na zastavenie vozidla, i za cenu ohrozenia jeho zdravia, prípadne života.

Preto vyvodzovať z vykonaných dôkazov iné skutkové závery môžu len samotní obvinení I. V. a S. G. majúci právo brániť sa spôsobom, ktorý uznali za vhodný a samozrejme ich zvolení a ustanovení obhajcovia, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu s pravidlami logického úsudku.

Obidva sudy svoje rozhodnutia náležite odôvodnili, a to aj vo vzťahu k použitej právnej kvalifikácii skutkov, ktorá je správna.

V odôvodnení svojich rozhodnutí sa sudy riadne vyrovnali aj s obhajobnými argumentáciami obvinených I. V. a S. G., ktoré obidvaja obvinení opätovne prevzali do podaných dovolaní. Treba iba dodať, že v prípade nebohého M. I. nešlo o žiadny exces v konaní, ale o naplnenie vopred uzatvorenej dohody, na ktorej participovali všetci obvinení, vrátane I. V. a S. G., mierou ustálenou súdmi prvého

a druhého stupňa vo vyššie uvedených rozsudkoch. Preto námietky obvinených I. V. a S. G. sú v tomto smere absolútne bezpredmetné.

Dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ide spravidla aj vtedy, ak obvinení v dovolaní v podstate len opakujú námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

V posudzovanej trestnej veci obvinení I. V. a S. G. uplatnili aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o obvineného S. G., ten v podanom dovolaní presne nešpecifikoval dôvody jeho naplnenia a dovolací súd ich preto ani nepreskúmaval, keďže v jeho prípade išlo opätovne len o paušálny odkaz na písm. g/ § 371 ods. 1 Tr. por.

Naproti tomu obvinený I. V. v podstate namietal zákonnosť dôkazov vykonaných Inšpekciou ministerstva vnútra, ktoré boli následne vykonané a aj vyhodnotené v rámci dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa. Podľa jeho názoru Inšpekcia ministerstva vnútra nie je orgánom činným v trestnom konaní, a preto všetky dôkazy ňou vykonané sú nezákonné.

Dovolacím senátom 5Tdo bolo zo súdneho a vyšetrovacieho spisu zistené, že **poverený príslušník PZ Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, Banská Bystrica** uznesením z 11. februára 2011 pod ČVS: SKIS-9/IS-3-SV-2011 **postupom podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák.** na tom skutkovom základe, že dňa 11. februára 2011 v čase o 02,40 hod. v obci V. Z., okres Veľký Krtíš, na miestnej komunikácii príslušník policajného pohotovostného útvaru Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pri vykonávaní služobného zákroku pod jednotným velením voči obzvlášť nebezpečným páchatelom úmyselných trestných činov služobnou zbraňou usmrtil M. I., pričom príčinou jeho smrti bol úrazovo-krvácavý šok pri

viacnásobnom strelnom poranení hlavy, krku, hrudníka a brucha s krvácaním do telových dutín a vonkajšieho prostredia.

Ďalej bolo zistené, že poverený príslušník PZ k veci vypočul ako svedkov siedmich príslušníkov PPÚ KR PZ Banská Bystrica, ktorí v inkriminovanom čase vykonali služobný zákrok, pri ktorom došlo k usmrteniu M. I., I. V., S. G. a L. T., M.. I. st. a pribral do konania znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo za účelom vykonania prehliadky a pitvy tela M.. I., Kriminalistický a expertízny ústav PZ za účelom podania znaleckých posudkov z odboru kriminalistiky, odvetvia kriminalistickej biológie, genetickej analýzy, kriminalistickej balistiky a kriminalistickej chémie. Rovnako tak vykonal vyšetrovací pokus za účelom vykonania praktického demonštrovania činnosti jednotlivých príslušníkov PPÚ KR PZ Banská Bystrica počas služobného zákroku a tiež za účelom ustálenia použitia jednotlivých strelných zbraní príslušníkmi PPÚ KR PZ Banská Bystrica.

Na podklade takto vykonaného uznesenia poverený príslušník PZ uznesením z 18. augusta 2011, ČVS: SKIS-9/IS-3-SV-2011, podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastavil vyššie uvedené trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., lebo tento skutok nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci.

Z rozsudku samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš z 11. apríla 2013, sp. zn. 8 T 88/2011 vyplýva, že obvinený I. V. bol uznaný za vinného zo skutku pod bodom 2) právne kvalifikovaného ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. aj na základe týchto dôkazov. Ako ďalej vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2013, sp. zn. 3 To 97/2013, odvolací súd sa s týmto procesným postupom súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožnil.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Zákonná podmienka upravená v § 371 ods. 4 Tr. por. bola splnená, lebo obvinený I. V. totožné námietky ako v dovolaní uplatnil nielen v konaní pred súdom prvého stupňa, ale opakovane ich vzniesol aj v odvolacom konaní.

Dovolací súd, prv než pristúpil k posúdeniu dôvodnosti uplatnených argumentov, považoval za potrebné stručne ozrejmiť niektoré okolnosti týkajúce sa obvineným I. V. uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Vo všeobecnej rovine treba k tomuto dovolaciemu dôvodu uviesť, že sa týka najdôležitejšej fázy trestného konania - dokazovania. Dokazovaním v trestnom konaní rozumieme zákonom upravený postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorého cieľom je zistiť skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na meritórne rozhodnutie. Demonstratívny výpočet toho, čo sa v trestnom konaní dokazuje, obsahuje § 119 ods. 1 Tr. por. Podľa citovaného ustanovenia treba v trestnom konaní dokazovať najmä a/ či sa stal skutok a či má znaky trestného činu, b/ kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok, c/ závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania, d/ osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia, e/ následok a výšku škody spôsobenú trestným činom, f/ príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Začína vyhľadávaním dôkazov, nasleduje etapa ich zabezpečovania, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti. Dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia sa nesmie použiť v konaní okrem prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa týka vykonávania dôkazov zo strany súdu. Vzťahuje sa teda predovšetkým k tretej etape dokazovania, no logicky v sebe zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá tohto procesu, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné

ani v prípade, ak by ich na hlavnom pojednávaní súd vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Do záverečnej - hodnotiacej - fázy dokazovania môžu v konaní pred súdom „postúpiť“ len tie dôkazy, ktoré boli jednak získané zákonným spôsobom, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 12 Tr. por. (...*hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom*....) a zároveň boli v konaní pred súdom vykonané zákonným spôsobom. Obe podmienky pritom musia byť splnené súčasne (kumulatívne).

Na to, aby bol skutočne obsahovo naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., je okrem porušenia niektorej z vyššie uvedených podmienok zároveň potrebné, aby sa súdne rozhodnutie o takýto nezákonný dôkaz aj skutočne opieralo.

Spomínaný dovolací dôvod sa ale nevzťahuje na posledné štádium dokazovania – na fázu hodnotenia dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Ako bolo už vyššie uvedené, skutkový stav veci sa zisťuje v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie, avšak Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Vychádzajúc z ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. možno skonštatovať, že súdu rozhodujúcemu o vine obvineného nemožno prikázať, o ktoré dôkazy má oprieť svoje rozhodnutie, tobôž nie akú relevanciu má prikladať jednotlivým vykonaným dôkazom.

Dovolací senát 5Tdo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že v otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby ministerstva vnútra (ďalej len inšpekcia MV), je subjektom vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku, bol v rozpore s výlučnou aplikačnou praxou súdov Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolacím senátom vyslovený iný právny názor.

Odvolací senát 1To Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zložení z jeho predsedu JUDr. Štefana Harabina a členov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Gabriely Šimonovej právoplatným rozsudkom z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015, podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 27. októbra 2014, sp. zn. PK – 1 T 20/2014, ktorým bol obvinený M. P. uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a k trestu zákazu činnosti vykonávať štátnu službu príslušníka Policajného zboru na dobu 5 (päť) rokov a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil obvineného M. P. spod obžaloby pre vyššie uvedený zločin, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný.

V tejto veci odvolací senát 1To dospel k záveru, že trestné stíhanie začal a vykonával neoprávnený orgán bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore, keďže inšpekčná služba MV nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na podanie obžaloby podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a nasl. a ani na ďalšie nasledujúce procesné úkony v zmysle Trestného poriadku, a to i keby išlo o trestnú činnosť policajtov. Rovnako dospel k záveru, že procesné úkony nezákonného orgánu nie je možné zhojiť a treba ich považovať od samého začiatku za nulitné, keďže dôkazy získané prostredníctvom takýchto procesných úkonov sú nezákonné a v dôsledku toho v trestnom konaní nepoužiteľné.

Tým istým rozsudkom potom z rovnakých dôvodov použijúc analogicky zásadu *beneficium cohaesionis* zrušil aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 23. júna 2014, sp. zn. PK – 2 T 19/2014, ktorým bola právoplatne schválená dohoda o vine a treste a trestné stíhanie proti obvinenému Mgr. J. S. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. zastavil, pretože je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie.

V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia odvolací senát 1To Najvyššieho súdu Slovenskej republiky argumentoval nasledovne (ide o doslovnú citáciu):

*Žiadosť o udelenie súhlasu predložila Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, Bratislava, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „sekcia“). V zmysle nariadenia č. 57 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 27. augusta 2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (vestník, ročník 2007, čiastka 57) patrí sekcia do organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra. Nariadením č. 117 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 27. augusta 2010 o podriadenosti útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (vestník, ročník 2010, čiastka 45) sa sekcia podriadila priamo ministrovi vnútra. Sekcia podľa organizačnej štruktúry ministerstva vnútra predstavuje jej samostatnú organizačnú zložku, výlučne podriadenú ministrovi vnútra, nezávislú od polície a existujúcu mimo štruktúr Policajného zboru. Sekcia na úseku inšpekčnej služby síce využíva informačno-technické prostriedky a zabezpečuje ich používanie, avšak **ani z jej kompetencií nevyplýva podávanie aj žiadostí o udelenie súhlasu**. Podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním sú príslušnými na podanie žiadosti **Policajný zbor**, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa. V zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore **je súčasťou policajného zboru** služba kriminálnej, finančnej, poriadkovej, dopravnej, železničnej polície, ochrany objektov, hraničnej a cudzineckej polície, osobitného určenia, ochrany určených osôb, **inšpekčnej služby** a kriminalistický a expertízny ústav. **Z organizačnej štruktúry policajného zboru**, ktorú si odvolací súd pripojil za roky 2012, 2013 a 2014 z Prezídia Policajného zboru, vnútorného odboru kancelárie prezidenta Policajného zboru, oddelenia konzultantov a organizácie, pritom vyplýva, že **inšpekčná služba v ňom nie je začlenená**. V prípade Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodne sa nejedná o zložku Policajného zboru a ani iný subjekt spadajúci pod niektorý z orgánov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 2 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Na tomto závere nič nemení ani obsah nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 30 z 29. februára 2012 (vestník, ročník 2012, čiastka 18) o používaní informačno-technických prostriedkov.*

I keď zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v § 4 ods. 1 predpokladá v rámci organizácie Policajného zboru existenciu inšpekčnej služby, Policajný zbor takúto službu

nevytvoril, nemá ju zriadenú, resp. bola presunutá na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Dôvodová správa k zák. č. 155/2003 Z. z. uvádza, že „Návrh nového znenia § 6 predpokladá ponechať podriadenosť Policajného zboru ministrovi vnútra s tým, že sa súčasne navrhuje, aby služby Policajného zboru uvedené v § 4 a útvary kriminalisticko-expertíznych činností riadil prezident Policajného zboru, ak minister neurčí inak. Pokiaľ ide o prezidenta Policajného zboru, navrhuje sa, aby tohoto vymenúval a odvolával minister. Súčasne sa navrhuje, aby útvary Policajného zboru boli organizované spravidla podľa organizácie súdov. Uvedená **úprava umožňuje požadovanú flexibilitu riadiacich vzťahov v Policajnom zbore** a zachováva postavenie ministra ako štatutárneho orgánu Ministerstva vnútra SR“.

Pravdou je, že zák. č. 155/2003 Z. z. účinným od 1. júla 2003 bol zmenený obsah § 6 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore s tým, že služby Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a útvary Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a 2 riadi prezident Policajného zboru, ak minister neurčí inak. Táto zmena rozhodne nedáva legislatívny základ na vyňatie inšpekčnej služby zo zložiek patriacich Policajnému zboru a zriadenie a vytvorenie inšpekčnej služby, alebo jej preloženie na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a už vôbec nie na to, aby ju riadil minister vnútra.

Táto služba aj po novelizácii zákona o Policajnom zbore zák. č. 155/2003 Z. z. nestratila status organizačnej súčasti Policajného zboru práve preto, aby minister vnútra, ktorý reprezentuje výkonnú moc, nebol v subordinačnom postavení policajtom z inšpekčnej služby. Je to zrejmé už zo spomínanej dôvodovej správy k zák. č. 155/2003 Z. z., kde sa doslova konštatuje, že novelizačná úprava § 6 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore má umožniť flexibilitu riadiacich vzťahov v rámci a nie mimo Policajného zboru. Zároveň to napokon výslovne a nepochybne vyplýva aj z **prvej vety ods. 2 § 4 zákona o Policajnom zbore, v zmysle ktorého služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru,** ktoré zriaďuje a zrušuje minister; zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu.

Podľa § 11 zák. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy **ministerstvo vnútra je ústredným orgánom štátnej správy okrem iného i pre**

c) **Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.**

Najvyšší súd konštatuje, že možnosť ministra vnútra v zmysle novelizovaného § 6 zákona o Policajnom zbore, v záujme zabezpečenia flexibility riadiacich vzťahov vždy, ale len v rámci **Policajného zboru** (prvá veta ods. 2 § 4 zákona o Policajnom zbore), znamená iba dispozíciu určiť, že služby Policajného zboru predpokladané v § 4 ods. 1 a útvary Policajného zboru v § 4 ods. 1 a 2, môže okrem prezidenta riadiť aj iný reprezentant (funkcionár, štatutár) Policajného zboru, ale rozhodne to neznamena, že ním môže byť priamo minister vnútra, alebo iný reprezentant (funkcionár, štatutár) ministerstva vnútra, alebo že by sa dokonca služby a útvary predpokladané v § 4 ods. 1 a 2 stali organizačnou zložkou a súčasťou ministerstva vnútra. **Keby sa pripustil iný výklad, znamenalo by to, že Policajný zbor bezprostredne a priamo neriadi apolitický profesionál, policajt, ale minister vnútra a Policajný zbor ako celok je de facto politicky riadený cez politika a dostáva sa do jeho úplnej závislosti.** Na tomto konštatovaní nič nemení ani to, že podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona je Policajný zbor v konečnom dôsledku podriadený ministrovi vnútra. Táto podriadenosť, vždy však prostredníctvom prezidenta Policajného zboru, je logická vzhľadom na to, že ministerstvo vnútra je ústredným orgánom štátnej správy podľa § 11 písm. c/ zák. č. 575/2001 Z. z.

Ani z účelu zákona o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, ale ani z účelu zákona o Policajnom zbore nevyplýva, že by ministerstvo vnútra okrem toho, že je ústredným orgánom štátnej správy i pre Policajný zbor, bolo aj bezprostredne a priamo riadiacim orgánom policajných služieb a útvarov predpokladaných v § 4 ods. 1 a 2 zákona o Policajnom zbore. Pokiaľ by to bolo možné, podľa analógie by to znamenalo, že ministerstvo spravodlivosti, ktoré je podľa zák. č. 575/2001 Z. z. ústredným orgánom štátnej správy i pre súdy (§ 13 ods. 1), je aj ich riadiacim orgánom a riadi ich v tom, ako majú konať a rozhodovať v konkrétnych veciach.

Pokiaľ **minister vnútra** nariadením č. 57 z 27. augusta 2007 **zriadil** Sekciu kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby na ministerstva vnútra a nariadením č. 117 z 27. augusta 2010 ju **podriadil priamo ministrovi vnútra**, urobil tak v obidvoch prípadoch bez najmenších pochybností v rozpore so zákonom bez legislatívnej opory. **Opäť v zmysle analógie by potom ministerstvo spravodlivosti, ako ústredný orgán**

štátnej správy i pre súdy mohlo vyňať trestnoprávne kolégium z najvyššieho súdu, včleniť ho do štruktúry ministerstva spravodlivosti a podriaadiť ho ministrom.

*Trestný poriadok, zákon o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, ale ani zákon o Policajnom zbore nie je možné meniť **podzákonnou normou** (uverejnenou len v rezortnom vestníku), interným nariadením ministra vnútra, reprezentanta exekutívy, cez organizačný poriadok Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pretože by išlo o zmenu zákonov parlamentu, čiže o zásah do pôsobnosti zákonodarnej moci a do hierarchie právnych noriem, t.j. usporiadania právneho systému na základe právnej sily noriem.*

*Základom štruktúry právneho systému je hierarchia právnych noriem, t.j. usporiadanie právneho systému na základe právnej sily noriem, ktorá je výrazom právomoci (kompetencie) príslušného štátneho orgánu a ktorá určuje jeho postavenie v existujúcej štruktúre štátnej moci. Právne normy prijímané parlamentom sú normami vyššej právnej sily v pomere k normám nižšej právnej sily, ktoré prijímajú orgány štátnej správy, t.j. vlády, ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy. Z vyjadreného vyplýva, že norma vyššej právnej sily je základom záväznosti normy nižšej právnej sily. **Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57 z 27. augusta 2007 a č. 117 z 27. augusta 2010 sú normami nižšej právnej sily v porovnaní s Trestným poriadkom a so zákonmi o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy a o Policajnom zbore, vydanými Národnou radou Slovenskej republiky. Argumentovať obsahom nariadení ministerstva vnútra na zmenu obsahu ustanovenia § 4 zákona o Policajnom zbore, týkajúceho sa Organizácie Policajného zboru, by bolo nenáležité.***

Najvyšší súd uzatvára, že podávanie žiadostí o udelenie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov v zmysle zákona o ochrane pred odpočúvaním, nie, inšpekčnou službou Policajného zboru, ale sekciou kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je neprípustným zásahom výkonnej moci, cez personálnu subordináciu príslušníkov Policajného zboru, do konania pred začatím trestného stíhania a následne potom aj do samotného trestného konania s rizikom možného využívania a zneužívania nástrojov trestného práva na politické ciele v tak citlivej oblasti, akou je ochrana súkromia a osobnostnej integrity človeka (str. 6 až 10 predmetného rozhodnutia).

V zmysle § 2 ods. 1 zákona o Policajnom zbore okrem iného Policajný zbor odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov, vykonáva vyšetrovanie o trestných činoch a preverovanie oznámení o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o ostatných podnetoch na trestné stíhanie. Na túto činnosť používa nástroje trestného práva upravené v zák. č. 171/1993 Z. z. ako aj v Trestnom poriadku. Na druhej strane ministerstvo vnútra riadi, usmerňuje a kontroluje činnosť útvarov Policajného zboru. Na znižovaní kriminality by sa malo podieľať prostredníctvom legislatívnych návrhov, stratégií, národných programov a **nie priamou účasťou, lebo táto patrí výlučne do pôsobnosti Policajného zboru.**

Podľa § 10 Tr. por.

ods. 1 Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a **policajt**,

ods. 8 Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie

- a) vyšetrovateľ Policajného zboru,
- c) poverený príslušník Policajného zboru,

ods. 10 Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru uvedeným v odseku 8 písm. a) a c) v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky...

V zmysle § 199 ods. 1 Tr. por.

Ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, **policajt** začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť....

Podľa § 206 ods. 1 Tr. por. ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, **policajt** bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia,....

V zmysle § 209 ods. 1 Tr. por. po skončení vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania **policajt** predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby

alebo na iné rozhodnutie, ak nerozhodne podľa § 214 ods. 2 alebo § 215 ods. 4. ...

Nariadenia ministerstva vnútra č. 57 z 27. augusta 2007, a č. 117 z 27. augusta 2010 spomínané už na inom mieste tohto rozhodnutia, nie je možné považovať za všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydáva ministerstvo vnútra na podklade splnomocnenia § 10 ods. 10 Tr. por. Ani podľa obsahu, ale ani podľa formy, lebo interné nariadenie ministerstva vnútra nie je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa uverejňuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky ako to predpokladajú ustanovenia §§ 4 ods. 2, 5 ods. 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Súčasťou Policajného zboru nie je Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby ministerstva vnútra, preto nemôže vykonávať vyšetrovanie o trestných činoch a preverovanie oznámení o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin a o ostatných podnetoch na trestné stíhanie **i keby išlo o trestnú činnosť policajtov**. Ak by zákonodarca chcel, aby orgánom činným v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku bol aj policajt alebo štátny zamestnanec ministerstva vnútra, vyjadril by to novelizáciou Trestného poriadku minimálne v ustanoveniach § 10 ods.1, 8, resp. 10 Tr. por. *expressis verbis*. Minister vnútra, ako už bolo konštatované, nedostal legislatívne splnomocnenie, aby rozhodol o zrušení inšpekčnej služby v Policajnom zbore a vytvorení inšpekčnej služby na ministerstve vnútra.

Navyše **ustanovenie s názvom Organizácia Policajného zboru** v § 4 ani v jednom z odsekov 1, 2, 3 nepredpokladá existenciu policajných služieb a útvarov mimo Policajného zboru. Kľúčovým východiskom pre tieto závery je aj porovnanie účelu Trestného poriadku s účelom zákona o Policajnom zbore. Na tomto závere nič nemení ani na podklade § 10 ods. 10 Tr. por. 15. decembra 2008 vydaná vyhláška č. 648/2008 Z. z. Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní, pretože predmetom úpravy v zmysle § 1 je iba určenie **rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania, ktoré je oprávnený vykonávať príslušník Policajného zboru**, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru (ďalej len „policajt“) vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní.

Pri všetkých alternatívach ide stále o príslušníka, policajta Policajného zboru

a nie o subjekt ministerstva vnútra. Navyše podľa § 2 ods. 2 písm. i/ vyhlášky policajt je oprávnený v rozsahu podľa § 5 vydať iba uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ak osobne vykonal zaisťovací úkon, neopakovateľný úkon alebo neodkladný úkon podľa § 4 písm. a/, b/, c/, i/, k/, l/, m/ alebo q/, ale nie vzniesť obvinenie v zmysle § 206 ods. 1 Tr. por.

Táto vyhláška neustanovuje Sekciu kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby ministerstva vnútra za subjekt vo vyšetrowaní alebo v skrátrenom vyšetrowaní podľa Trestného poriadku.

Rovnako nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175 z 30. decembra 2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov ministerstva vnútra pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov a o postupe v trestnom konaní (vestník, ročník 2010, čiastka 71) v ods. 1, 2, 3, 4 článku 4 len určuje kto je príslušníkom, policajtom, vyšetrowateľom, povereným príslušníkom, resp. iným príslušníkom Policajného zboru. Vždy však ide iba o subjekty Policajného zboru a nie ministerstva vnútra.

V prípade, že by sa pripustila iná interpretácia, znamenalo by to, že výkon štátnej trestnej moci by sa mohol stáť nástrojom ľubovôle dočasných držiteľ'ov štátnej moci v dôsledku nebezpečnej koncentrácie moci v tých istých rukách.

Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby ministerstva vnútra tak, ako sa to stalo v posudzovanom prípade, nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na podanie obžaloby v zmysle §§ 199 ods. 1, 206 ods. 1 a 209 ods. 1 Tr. por. a ani na ďalšie nasledujúce procesné úkony v zmysle Trestného poriadku.

*Na tomto fakte nič nemení ani to, že pod uznesením podľa §§ 199 ods. 1, 206 ods. 1 Tr. por. a návrhom v zmysle § 209 ods. 1 Tr. por., resp. pod inými úkonmi Trestného poriadku je podpísaný vyšetrowateľ Policajného zboru. V záhlaví uznesenia je totiž sprítomnený štátny orgán, ktorý ho vydáva a tým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite a v závere je i okrúhla pečiatka, ktorou sa autorizuje rozhodnutie s názvom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. **Kumulácia dvoch štátnych orgánov***

do jedného, pokiaľ ide o autorstvo vydania rozhodnutia v mene Slovenskej republiky, sama osebe robí z tohto rozhodnutia zmätočnosť, nezrozumiteľnosť, nulitu a v konečnom dôsledku i nezákonnosť.

V zmysle analógie potom sudca všeobecného súdnictva, ktorý je na sťaži na ministerstve spravodlivosti, nemôže okrem práce a činnosti pre ministerstvo rozhodovať i v mene súdu, na ktorom pôsobí ako kmeňový sudca.

Najvyšší súd ustálil, že trestné stíhanie začal neoprávnený orgán, bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore. Keďže úkony nezákonného orgánu nie je možné zhojiť, treba ich považovať od samého začiatku za nulitné. Dôkazy získané prostredníctvom takýchto úkonov sú nezákonné a v dôsledku toho v konaní nepoužiteľné. Pre absenciu začatia trestného stíhania zákonným spôsobom nebolo dokázané, že sa skutok stal (str. 22 až 25 predmetného rozsudku).

Uvedené závery odvolacieho senátu 1To sú nesprávne a v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou súdov, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže nemajú oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch z týchto dôvodov:

Policajný zbor je definovaný v § 1 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“), ako ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o PZ Policajný zbor o. i. odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov a vykonáva vyšetrowanie o trestných činoch a skrátene vyšetrowanie o trestných činoch.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o PZ sa Policajný zbor člení na službu kriminálnej polície, službu finančnej polície, službu poriadkovej polície, službu dopravnej polície, službu železničnej polície, službu ochrany objektov, službu hraničnej a cudzineckej polície, službu osobitného určenia, službu ochrany určených osôb a inšpekčnú službu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o PZ služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré zriaďuje a zrušuje minister; zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o PZ je Policajný zbor podriadený ministrovi.

Podľa § 6 ods. 2 zákona o PZ služby Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a útvary Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a 2 riadi prezident Policajného zboru, ak minister neurčí inak.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe policajtov“) sa policajtom na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade.

Podľa § 1 ods. 4 písm. b/ zákona o štátnej službe policajtov tam, kde sa v tomto zákone uvádza služobný úrad, rozumie sa tým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o štátnej službe policajtov sa štátnou službou na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace. Štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere.

Podľa § 2 ods. 4 zákona o štátnej službe policajtov sa služobný pomer zakladá k štátu.

Podľa § 3 zákona o štátnej službe policajtov v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 34 zákona o štátnej službe policajtov **policajta za vyšetrovateľa určuje minister.**

Policajný zbor nie je samostatná právnická osoba, je to ozbrojený bezpečnostný zbor, **ktorý tvorí súbor všetkých jeho príslušníkov** prijatých do zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov, **bez ohľadu na ich služobné zaradenie**, teda bez ohľadu na to, či sú zaradení na Prezídium Policajného zboru, sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo miestnom útvare Policajného zboru.

V rámci úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky plnia príslušníci Policajného zboru úlohy inšpekčnej služby a **títo príslušníci Policajného zboru boli zákonom predpísaným spôsobom určení za vyšetrovateľov** Policajného zboru, resp. nariadeným za poverených príslušníkov Policajného zboru na vykonávanie činností v skrátanom vyšetrovaní, **a teda na legálnom a legitímnom základe plnia zákonné úlohy Policajného zboru** (§ 2 ods. 1 písm. d/ zákona o Policajnom zbore) **vo vzťahu k trestnej činnosti páchanej príslušníkmi Policajného zboru.**

Trestný poriadok nijako nerieši konkrétne služobné zaradenie (konkrétny útvar) policajtov, ako orgánov činných v trestnom konaní, ale **výlučne ich príslušnosť k Policajnému zboru**. Pôsobnosť v trestnom konaní majú teda v súlade s Trestným poriadkom a zákonom o Policajnom zbore vymedzenú internými predpismi príslušníci Policajného zboru zaradení napríklad v službe kriminálnej polície (napr. úrad kriminálnej polície, národná kriminálna agentúra), službe poriadkovej polície (obvodné oddelenia), službe dopravnej polície (okresné a krajské dopravné inšpektoráty), službe železničnej polície (oddelenia železničnej polície), službe hraničnej a cudzineckej polície (národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii) a inšpekčnej službe (úrad inšpekčnej služby).

Odvolací senát 1To si vo svojom rozhodnutí mylí a zamieňa pojmy „**Policajný zbor**“ a „**Prezídium Policajného zboru**“, resp. stotožňuje tieto pojmy ako obsahovo rovnaké. Odvolací senát 1To doplnil dokazovanie prečítaním vyžiadaných schém organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Prezídia Policajného zboru. Z toho potom dedukoval, že sekcia kontroly a inšpekčnej služby podľa organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra Slovenskej republiky predstavuje jej samostatnú organizačnú zložku, výlučne podriadenú ministrovi vnútra, nezávislú od polície a existujúcu mimo štruktúr Policajného zboru. Zo skutočnosti, že odvolací senát 1 To vo vyžiadanom organizačnom

poriadku Prezídia Policajného zboru nenašiel útvar inšpekčnej služby (sekcii kontroly a inšpekčnej služby), nemožno v žiadnom prípade dedukovať, že inšpekčná služba (sekcia kontroly a inšpekčnej služby) nie je súčasťou Policajného zboru. **Nie je iba súčasťou Prezídia Policajného zboru. Prezídium Policajného zboru nie je inštitúcia vytvorená zákonom,** ale iba interným predpisom (organizačným poriadkom) Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Rovnakým interným predpisom je vytvorená aj sekcia kontroly a inšpekčnej služby. V rámci organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je Prezídium Policajného zboru na rovnakej úrovni ako sekcia, čo vyplýva aj zo samotného organizačného poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (podľa čl. 5 písm. a/ nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57/2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je Prezídium Policajného zboru útvarom ministerstva), ako aj z organizačného poriadku Prezídia Policajného zboru (podľa uvádzanej vety čl. 3 ods. 1 nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 16/2008 o organizačnom poriadku Prezídia Policajného zboru je Prezídium Policajného zboru sekciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre riadenie služby kriminálnej polície, služby finančnej polície, atď.), ktoré si odvolací senát 1To vyžiadala a oboznámila na verejnom zasadnutí.

Inšpekčná služba bola do štruktúry Policajného zboru včlenená zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 251/1994 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a už vtedy bola (spolu s niektorými inými službami) vyčlenená spod riadenia prezidentom Policajného zboru. Podľa § 4 ods. 3 zákona o Policajnom zbore účinného od 19. septembra 1994 bola inšpekčná služba zaradená medzi zvláštne služby Policajného zboru, pričom však prezident Policajného zboru podľa § 6 ods. 2 riadil iba služby Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 1 a útvary Policajného zboru uvedené v § 4 ods. 2. Všetky zvláštne služby (okrem inšpekčnej služby to vtedy bola aj služba ochrany určených osôb a služba finančnej polície) boli teda podľa § 6 ods. 1 podriadené ministrovi vnútra. Takéto usporiadanie riadiacich pomerov v Policajnom zbore, podľa ktorého bola inšpekčná služba priamo zo zákona vyňatá spod riadiacej pôsobnosti prezidenta Policajného zboru a riadil ju minister vnútra, platilo do roku 2003. Zákom č. 155/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, sa s účinnosťou od 1. júla 2003 zmenili relevantné ustanovenia zákona o Policajnom zbore (§ 4 až 6) tak, že všetky služby Policajného zboru riadi prezident Policajného zboru, ak minister vnútra neurčí inak. Takýto legislatívny stav platí v podstate dodnes.

Inšpekčná služba je teda mimo pôsobnosti prezidenta Policajného zboru už od svojho vzniku, a nie od roku 2007 ako je uvedené v rozhodnutí odvolacieho senátu 1To. V roku 2007 došlo iba zmenou organizačného poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky k zlúčeniu dvoch úradov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a to úradu kontroly ministra a úradu inšpekčnej služby Policajného zboru do jednej sekcie kontroly a inšpekčnej služby. Aj predtým však úrad inšpekčnej služby Policajného zboru bol útvarom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a mimo štruktúry Prezídia Policajného zboru.

Kľúčové zákonné ustanovenie pre ministra vnútra je § 6 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého služby a útvary Policajného zboru riadi prezident, ak minister neurčí inak. Minister je teda ten, kto môže (interným predpisom) určiť, ktoré služby a útvary Policajného zboru bude riadiť on, a nie prezident Policajného zboru.

Organizačný poriadok Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je teda plne v súlade so zákonom č. 171/1993 Z. z., ktorý umožňuje ministrovi vnútra zadeľovať jednotlivé služby Policajného zboru do útvarov, pričom má zároveň právo určovať náplň činnosti týchto útvarov. Ak teda minister ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy využije oprávnenie dané mu zo zákona a v súlade so zákonom zaradí inšpekčnú službu do sekcie kontroly a inšpekčnej služby začlenenej do štruktúr samotného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nemôže byť takto zriadená sekcia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky považovaná za nelegitímnu a nezákonnú.

Analogické prirovnanie vzťahu Policajného zboru k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a vzťahu sudcov k Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré odvolací senát 1To používa, je úplne zavádzajúce, pretože sudcovia netvorí zbor v zmysle zákona, sudca je predstaviteľ súdnej moci a preto jeho vzťah k výkonnej moci nemôže byť v žiadnom prípade porovnateľný so vzťahom príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov (represívnych zložiek), ktoré sú súčasťou výkonnej moci k ústrednému orgánu štátnej moci.

Z vyššie uvedenej analýzy potom vyplýva, že **Policajný zbor má podvojnú vnútornú organizačnú štruktúru** – člení sa teda horizontálne a vertikálne.

Horizontálna vnútorná organizácia PZ vychádza z funkčného zamerania jeho zložiek, keď podľa zákona o PZ sa PZ člení na služby PZ (§ 4 ods. 1 zákona o PZ).

Služby PZ pôsobia v rámci **útvarov PZ**, ktoré predstavujú **vertikálnu organizačnú štruktúru PZ**. **Útvary PZ zriaďuje a zrušuje minister vnútra**, zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu (§ 4 ods. 2 zákona o PZ). Ako zákon ustanovuje, útvary PZ sú organizované spravidla (teda nie bezvýnimočne) podľa organizácie súdov. Podľa § 4 ods. 3 zákona o PZ minister vnútra zriaďuje osobitné útvary s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov vo veciach, ktoré patria do právomoci Špecializovaného trestného súdu podľa osobitného zákona.

Práve poznatok o podvojnej organizačnej štruktúre ministerstva vnútra je kľúčový pre pochopenie postavenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len MV SR). **Táto sekcia je útvarom PZ, a teda minister vnútra má zákonné oprávnenie na jej zriadenie. Jej zriadením sa neneguje existencia, ani sa nezrušuje inšpekčná služba zriadená zákonom o PZ (§ 4 ods. 1 zákona o PZ), ale naopak, ide o realizáciu ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o PZ, podľa ktorého služby PZ pôsobia v rámci útvarov PZ, ktoré zriaďuje a zrušuje minister. Platí teda, že inšpekčná služba PZ ako súčasť jeho horizontálnej organizačnej štruktúry pôsobí v rámci Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ktorá je ako útvar PZ začlenená do ministerstva vnútra a je zároveň súčasťou vertikálnej štruktúry PZ.**

Policajný zbor je hierarchicky organizovaný a podľa zákona je podriadený ministrovi vnútra (§ 6 ods. 1 zákona o PZ). Služby PZ uvedené v § 4 ods. 1 a útvary PZ uvedené v § 4 ods. 1 a 2 zákona o PZ riadi prezident PZ, **ak minister vnútra neurčí inak**. Zákon teda počíta s možnosťou, že na základe rozhodnutia ministra vnútra niektoré služby alebo útvary nemusia byť riadené prezidentom PZ. Priamo **zo zákona nepodliehajú prezidentovi PZ osobitné útvary PZ s pôsobnosťou pre celé územie SR na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov vo veciach, ktoré patria do právomoci Špecializovaného trestného súdu.**

Ak nejaký útvar PZ nie je podriadený prezidentovi PZ, je to stav, ktorý zodpovedá úmyslu zákonodarcu i dikcii zákonnej úpravy. To, že nejaký útvar je podriadený priamo (t. j. nie prostredníctvom prezidenta PZ) ministrovi vnútra, je v plnom súlade so zákonom, no zároveň to neznamená, že tento útvar a v ňom začlenení policajti nie sú súčasťou PZ.

Zákon priamo počíta s tým, že súborná hierarchická štruktúra PZ bude završená jediným funkcionárom, ktorým nie je prezident PZ, ale minister vnútra. Priame podriadenie nejakého útvaru PZ ministrovi vnútra preto nie je a nemôže byť v rozpore so zákonom, naopak, je v súlade s duchom zákona, a napokon, aj s jeho doslovným znením (§ 6, ods. 1 a 2 zákona o PZ).

Treba pritom poznamenať, že Sekcia kontroly a inšpekčnej služby PZ je tiež riadená „representantom“ či „funkcionárom“ PZ, ktorým je generálny riaditeľ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR.

Na margo tejto problematiky treba uviesť, že **Sekcia kontroly a inšpekčnej služby PZ nie je jediným útvarom PZ priamo organizačne začleneným do organizácie MV SR.** Aj samotné **Prezídium PZ** je podľa organizačného poriadku ministerstva vnútra súčasťou vnútornej organizácie tohto ministerstva s postavením na úrovni sekcie. Obdobné postavenie majú aj **úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií** či **migračný úrad.**

Uvedené sekcie a úrady sú zároveň súčasťami organizačnej štruktúry MV SR a zároveň sú ako útvary PZ súčasťou organizácie PZ. Zdôrazňujeme, že personálny substrát ministerstva vnútra môžu tvoriť rôzne kategórie osôb (verejní funkcionári, štátni zamestnanci, zamestnanci vykonávajúci prácu vo verejnom záujme; pritom nikde nie je vylúčené, aby medzi štátnymi zamestnancami boli aj osoby v služobnom pomere príslušníkov PZ).

Požiadavka čl. 122 Ústavy SR je pritom v tomto prípade splnená, keďže **ministerstvo vnútra je zriadené zákonom** a Sekcia kontroly a inšpekčnej služby je jeho súčasťou. **Ústava vyžaduje, aby sa zákonom zriad'ovali orgány štátnej správy, a nie ich organizačné súčasti.**

Podľa § 5 ods. 5 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy organizačnú štruktúru ministerstva určuje organizačný poriadok ministerstva, **ktorý vydáva minister. Tento organizačný poriadok je pritom interným normatívnym aktom.**

Minister vnútra je teda oprávnený zriaďovať útvary PZ priamo na základe zákona o PZ a zriaďovať organizačné súčasti ministerstva priamo na základe zákona č. 575/2001 Z. z.

Ďalej treba zdôrazniť, že nemožno vo vzťahu k tomuto prípadu argumentovať analogickým príkladom „odčlenenia kolégia z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho začlenenia do vnútornej organizačnej štruktúry ministerstva spravodlivosti“. Jednak, **minister spravodlivosti, na rozdiel od ministra vnútra (ktorý môže zriaďovať a zrušovať útvary PZ), nemá zákonom zverenú kompetenciu zriaďovať alebo zrušovať kolégiá najvyššieho súdu**, jednak platí, že **Najvyšší súd Slovenskej republiky je orgánom súdnej moci, ktorá je v zmysle ústavných požiadaviek oddelená od výkonnej moci**, ktorú reprezentuje ministerstvo spravodlivosti. Naproti tomu **Policajný zbor je súčasťou výkonnej moci a požiadavka del'by štátnej moci nevyúsťuje do požiadavky jeho organizačného oddelenia od ministerstva vnútra**. Naopak, zákon výslovne ustanovuje jeho podriadenie ministrovi vnútra a niektoré súčasti PZ sú tradične zároveň súčasťami ministerstva vnútra.

Z Ústavy SR ani zo zákona o PZ nemožno vyvodit' požiadavku, aby „Inšpekcia PZ“ bola samostatným orgánom štátnej správy organizačne oddeleným od MV SR. Súčasný stav, keď Sekcia kontroly a inšpekčnej služby je súčasťou ministerstva vnútra a zároveň súčasťou PZ, ktorá však nie je podriadená prezidentovi PZ, je riešením vhodným z toho hľadiska, že umožňuje eliminovať vplyvy prezidenta PZ na vnútornú kontrolu v rámci PZ.

Z hľadiska atribútov predchádzania ovplyvňovaniu odhaľovania a vyšetrovania trestných činov policajtov bolo teda vhodné vyčleniť inšpekčnú službu MV zo základnej riadiacej štruktúry PZ, k čomu aj došlo.

Treba ešte dodat', že princípmi účinného systému s'ťažností na políciu sa Európsky súd pre ľudské práva zaoberal vo viacerých rozhodnutiach, a to napr. Jordan vs. Spojené kráľovstvo, McKerr vs. Spojené štáty americké a Edwards vs. Spojené kráľovstvo, v ktorých prezentoval päť základných princíпов:

- **nezávislosť** – nemalo by existovať žiadne inštitucionálne alebo hierarchické prepojenie medzi vyšetrovateľmi a príslušníkom polície, voči ktorým bola vznesená sťažnosť a mala by existovať praktická nezávislosť;

- **primeranosť** – vyšetrovateľ by mal byť schopný získať dôkazové materiály, aby mohol určiť, či správanie policajta, voči ktorému bola podaná sťažnosť, bolo protiprávne a aby mohol identifikovať a potrestať zodpovedných;

- **včasnosť** – vyšetrovateľ by mal uskutočniť vyšetrovanie včasným a rýchlym spôsobom v snahe zachovať dôveru v právny štát;

- **verejný dohľad** – procesy a rozhodovanie vo veci sťažností by malo byť otvorené a transparentné v snahe zaistenia adresnej zodpovednosti;

- **nutnosť zapojenia obete do procesu vyšetrovania** – sťažovateľ by mal byť zapojený v procese riešenia sťažností v snahe ochrániť jeho alebo jej legitímne záujmy.

Platná právna úprava nie je v rozpore s vyššie uvedenými princípmi. De lege ferenda, v prípade vytvorenia samostatného inšpekčného orgánu odlišného od súčasne existujúcich subjektov, ako v Českej republike (rovnako však ide o súčasť exekutívy), by išlo o krok rovnakým smerom, avšak na vyššej inštitucionálnej úrovni.

Nad rámec posudzovanej problematiky dovolací senát 5Tdo v súvislosti s použitím informačno-technických prostriedkov považuje za potrebné uviesť nasledovné :

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“), informačno-technické prostriedky môže používať Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa v rozsahu podľa osobitných predpisov.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 166/2003 Z. z. žiadosť o udelenie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku predkladá príslušnému súdu **orgán štátu**, ktorý zamýšľa

použiť informačno-technický prostriedok na uplatnenie svojej zákonom ustanovenej pôsobnosti.

Zákonnú možnosť žiadať o udelenie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov má teda Policajný zbor ako taký, a to na plnenie svojich úloh vymedzených v § 36 zákona č. 171/1993 Z. z. (napr. boj proti terorizmu, boj proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu, odhaľovanie zločinov, atď.). V nadväznosti na vyššie uvedené ustanovenia zákona o PZ minister vnútra určuje (interným predpisom) náplň činností jednotlivých útvarov Policajného zboru, teda aj to, ktorá organizačná súčasť Policajného zboru môže žiadať a používať informačno-technické prostriedky. Konkrétne oprávnenie jednotlivých zložiek Policajného zboru na používanie informačno-technických prostriedkov je upravené v nariadení ministra vnútra č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti (stupeň utajenia: „vyhradené“) a v nariadení ministra vnútra č. 30/2012 o používaní informačno-technických prostriedkov (stupeň utajenia „vyhradené“).

Keďže neplatí tvrdenie, že zriadením Sekcia kontroly a inšpekčnej služby PZ sa tento útvar vyčlenil z organizačnej štruktúry Policajného zboru, môže táto sekcia ako útvar a organizačná súčasť PZ realizovať oprávnenia PZ podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním).

Všetky orgány štátu oprávnené používať informačno-technické prostriedky podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním – s výnimkou Slovenskej informačnej služby – sú v riadiacej pôsobnosti nejakého ministra, ktorý je politickým funkcionárom.

Politickú neutralitu používania informačno-technických prostriedkov tak zákonodarca nezabezpečuje tým, že by možnosť ich použitia zveroval výlučne orgánom, ktoré nie sú v riadiacej pôsobnosti ministrov ako politických funkcionárov, ale tým, že ich použitie podmieňuje predchádzajúcim súhlasom zákonného sudcu.

Apolitickosť teda v tomto prípade má garantovať súd !!!

Nezávislosť príslušníkov PZ (vrátane tých, ktorí sú organizačne začlenení do Sekcie kontroly a inšpekčnej služby) pri vykonávaní vyšetrovania trestných činov, je garantovaná

v § 7 ods. 1 zákona o PZ, podľa ktorého príslušník Policajného zboru vo veciach, ktoré vyšetruje, vykonáva všetky úkony samostatne.

Keďže príslušníci Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR sú zároveň príslušníkmi Policajného zboru, môžu podľa § 10 ods. 8 písm. a/, príp. písm. c/ Tr. por., za splnenia zákonných predpokladov, postupovať aj podľa Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie uvedené potom dovolací senát 5Tdo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zotrval na tomto právnom názore:

Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru pôsobí v administratívnej forme úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len ministerstvo vnútra) v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra (rovnako je útvarom ministerstva vnútra aj prezídium Policajného zboru, vrátane prezidiálnych policajných útvarov) je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore - ďalej len zákon o Policajnom zbore) v znení neskorších predpisov, možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ [§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona o pôsobnosti ministerstva vnútra ako ústredného orgánu štátnej správy pre Policajný zbor (§ 11 písm. c/ zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov)]. Táto okolnosť nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru (§ 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby stále ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrowaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore).

Vyšetrovatel' Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/, c/ Trestného poriadku.

Žiadosť o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním (zák. č. 166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov), podávaná prostredníctvom inšpekčnej služby, je podávaná Policajným

zborom, a ak je jej vyhovené, informačno-technický prostriedok je používaný Policajným zborom (§ 2 ods. 2, § 4 ods. 4 naposledy označeného zákona).

Na rozdiel od prokuratúry a súdov ide v prípade Policajného zboru aj v prípade ministerstva vnútra rovnako o súčasť výkonnej moci. Riadenie v zmysle § 6 zákona o Policajnom zbore, ani riadiace vzťahy v rámci ministerstva vnútra sa však netýkajú trestnoprocesných vzťahov, upravených Trestným poriadkom, v rámci ktorých ide o vzťah vyšetrovateľa a prokurátora (§ 230 a iné Trestného poriadku).

Treba dodať, že uvedený právny názor plne zodpovedá doterajšej výlučnej aplikačnej praxi súdov Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky totožný právny názor zaujal vo veciach obvineného O. M. (sp. zn. 2 To 1/2012, sp. zn. 2 To 7/2013 a sp. zn. 2 To 12/2013), obvineného P. S. (sp. zn. 6 To 5/2012 a sp. zn. 6 To 4/2013), obvineného J. V. (sp. zn. 2 To 7/2014), obvineného Š. G. a spol. (sp. zn. 6 To 10/2014), obvineného M. B. (sp. zn. 4 To 7/2010), obvineného M. S. (sp. zn. 5 To 5/2010), obvineného V. K. (sp. zn. 2 To 6/2011) a obvineného B. Š. a spol. (sp. zn. 6 To 5/2011). Vo všetkých týchto veciach išlo o korupciu policajtov a vyšetrovanie vykonávala Inšpekcia MV.

Záver vyplývajúci z právoplatného rozsudku odvolacieho senátu 1To z **29. mája 2015**, sp. zn. 1 To 1/2015 (v tejto veci bol predseda senátu JUDr. Štefan Harabin sudcom spravodajcom), v trestnej veci proti obvinenému M. P., v ktorom dospel k záveru, že trestné stíhanie začal a vykonával neoprávnený orgán bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore, keďže inšpekčná služba ministerstva vnútra nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrhy na podanie obžaloby a ani na ďalšie procesné úkony v zmysle Trestného poriadku, a to i keby išlo o trestnú činnosť policajtov, je v zrejmom rozpore nielen s aplikačnou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanou vo vyššie uvedených veciach, ale najmä s uznesením päťčlenného dovolacieho senátu Najvyššieho súdu zloženého z jeho predsedu JUDr. Harabina a členov senátu JUDr. Bdžocha, JUDr. Burgera, JUDr. Duřu a JUDr. Serbovej z **27. októbra 2014**, sp. zn. 2 TdoV 16/2013, (v tejto veci bol predseda senátu JUDr. Harabin rovnako sudcom spravodajcom) ktorým v identickej trestnej veci z hľadiska výrokov o vine a treste odmietol dovolanie obvineného Bc. M. M. s odôvodnením, že Inšpekčná služba MV neporušila obhajovacie práva obvineného Bc. M. M. a všetky dôkazy v rámci ňou začatého a vedeného

trestného stíhania vykonala v súlade so zákonom, z ktorého teda vyplýva, že v danej veci Inšpekčná služba MV bola oprávneným orgánom s kompetenciou v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore.

Treba iba dodať, že dovolací senát 5Tdo sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom odvolacieho senátu 1To, pokiaľ tento prostredníctvom svojho predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina v odôvodnení rozsudku z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015, v trestnej veci obvineného M. P. konštatoval:

„V tomto smere je preto legitímne sa zaoberať aj právnou istotou, predvídateľnosťou a hlavne celkovou harmonizáciou rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, vrátane súdov a dôvery procesných strán v trestnom konaní v akty orgánov verejnej moci. Bez tejto dôvery nie je výkon verejnej moci v demokratickom štáte možný, resp. je veľmi nákladný. Dôvera je esenciálnou a funkčnou podmienkou výkonu demokratickej verejnej moci, a preto je nutné dôveru v akty verejnej moci chrániť, a tak i „orgány právneho štátu“ chrániace individuálne ľudské práva a S. majú ústavnú povinnosť premýšľať o dôsledkoch svojich rozhodnutí, zohľadňovať svoj predchádzajúci postup. Dôvera v rozhodovanie štátnych orgánov patrí medzi základné mimoprávne atribúty právneho štátu. Orgány verejnej moci musia prihliadať na to, aké očakávanie svojím postupom a činnosťou vyvolajú. Súdy sú povinné dbať o celkovú harmonizáciu rozhodnutí. Prezentovanie opačného postupu, ako niečoho bežného, nepochybne podryva ideu spravodlivosti.“

Z vyššie uvedeného potom bezpochyby vyplýva stav, v ktorom stoja proti sebe na jednej strane pre korupciu právoplatne odsúdený M. M., ktorý od 17. júna 2013 vykonáva trest odňatia slobody, i keď vyšetrowanie vykonávala Inšpekcia MV a na druhej strane pre korupciu právoplatne zbavení viny M. P. (oslobodený) a Mgr. J. S. (zastavené trestné stíhanie), lebo vyšetrowanie vykonávala Inšpekcia MV.

Postup odvolacieho senátu 1To, ktorý svojím rozhodnutím z 29. mája 2015 v identickej veci znegoval právny názor vyjadrený v rozhodnutí päťčlenného dovolacieho senátu 2 TdoV z 27. októbra 2014, pričom v obidvoch veciach predsedal týmto senátom ten istý sudca, ktorý bol v obidvoch týchto veciach navyše aj sudcom

spravodajcom, je v extrémnom nesúlade s vyššie uvedeným, keďže vedie „nepochybne k podrývaniu idey spravodlivosti“!

Dovolací senát 5Tdo Najvyššieho súdu je toho názoru, že zo strany odvolacieho senátu 1To v posudzovanej trestnej veci došlo k takému výkladu a aplikácii zákonného predpisu, ktorý sa odchyľil od znenia príslušných ustanovení spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam.

Zásada legality znamená okrem iného, že súdy ako štátne orgány, sa budú bezvýhradne riadiť pri výkone súdnej moci iba zákonom a Ústavou Slovenskej republiky.

Dovolací senát 5Tdo Najvyššieho súdu v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že ak sa odvolací senát 1To domnieval, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týkalo prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa článku 7 ods. 5 alebo zákonu, mal konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania na základe článku 125 ods. 1, pričom právny názor ústavného súdu by bol pre súd záväzný.

Odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle zásad legality nie je oprávnený posudzovať súlad právnych predpisov v rámci prejednávania odvolania v trestnej veci. V opačnom prípade by prekročil svoju právomoc.

V zmysle zásad právneho štátu a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je neprípustné, aby všeobecný súd prekročil svoju právomoc v odvolacom konaní a spochybňoval existenciu a kompetencie organizačnej zložky štátneho orgánu. Takýto zásah odvolacieho senátu 1To predstavuje útok na riadny chod štátnych orgánov, ktorých právomocou je vynútitelnosť práva tým, že spochybňuje ich legitimitu.

Dovolací senát 5Tdo s poukazom na § 324 Tr. por. („...na prospech aj ďalšiemu **spoluobžalovanému**...“) sa nestotožnil ani s procesným postupom odvolacieho súdu 1To, pokiaľ tento vo vzťahu k obvinenému Mgr. J. S. použil analogicky zásadu beneficium cohaesionis. V tomto prípade **išlo o inú trestnú vec v samostatnom konaní**, v ktorej obvinený Mgr. J. S. ako oprávnená osoba mohol podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2011, sp. zn.

II. ÚS 284/2011). Vzhl'adom k tomu odvolací senát 1To v tejto veci konal a rozhodol ako nezákonný senát z hľadiska jeho vecnej príslušnosti, ako aj jeho zloženia.

Nakoniec pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa písm. e/ § 371 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, obvinení I. V. a S. G. poukázali na skutočnosť, že vo veci konal a rozhodol v prvom stupni **samosudca Okresného súdu Veľký Krtíš Mgr. Milan Varga**, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu, že **5. apríla 2010 v Českej republike** sa dopustil trestného činu – prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 274 ods. 1 Tr. zák., za čo bol rozsudkom Okresného súdu vo Frýdku - Místku z 19. januára 2011, sp. zn. 5 T 113/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Ostrave z 8. apríla 2011, sp. zn. 6 To 130/2011, právoplatne odsúdený k peňažnému trestu a k trestu zákazu činnosti. Obidvaja obvinení sa v tomto smere argumentačne v plnom rozsahu opierali o dôvody pripojeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. februára 2015, sp. zn. 1 Tdo 8/2015.

Dovolací senát 1Tdo v zložení predseda senátu JUDr. Štefan Harabin a členovia senátu JUDr. Viliam Dohňanský a JUDr. Gabriela Šimonová týmto rozsudkom rozhodol o dovolaní obvineného M. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. septembra 2013, sp. zn. 3 To 103/2013, tak, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovili, že vyššie uvedeným uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. v neprospech obvineného M. M., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil, ako aj rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 29. júla 2013, sp. zn. 8 T 1/2013, a rovnako tak všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhl'adom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Veľký Krtíš prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Nakoniec rozhodol tak, že podľa § 380 ods. 2 Tr. por. obvinený M. M. sa neberie do väzby.

Treba iba doplniť, že obvinený M. M. bol právoplatne odsúdený vyššie uvedenými rozhodnutiami pre trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a pre pokračovací prečin krádeže, sčasti nedokonaného a sčasti dokonaného podľa §§ 14 ods. 1, 212 ods. 2 písm. a/, 3 písm. b/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, za čo mu boli uložené dva tresty, a to jednak súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a jednak samostatný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov so zaradením na ich výkon do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny, resp. do ústavu so stredným stupňom strázenia.

V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia dovolací senát 1Tdo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky argumentoval nasledovne (ide o doslovnú citáciu):

Dovolací súd si vyžiadal zo Súdnej rady Slovenskej republiky i spisový materiál týkajúci sa sudcu Milana Vargu. Súdna rada dostala 21. januára 2014 podnet sudcu S. C. Okresného súdu Veľký Krtíš na podanie návrhu na odvolanie sudcu tohto súdu Milana Vargu (č.: SR 45/2014). Tento podnet spolu s vyžiadaným rozsudkom Okresného súdu Frýdek - Místek a uznesením Krajského súdu v Ostrave postúpila súdna rada pod č.: SR 45/2014 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky 17. februára 2014 na účely uznávacieho konania podľa § 518 Tr. por. Z podania Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo 4. marca 2014, č.: 34882/2014/83/Co7/SJ, vyplýva, že cudzie rozhodnutie nie je možné uznať, lebo podľa § 69 ods. 4 Tr. por. Českej republiky na páchatel'a, ktorému bol uložený peňažný trest za prečin spáchaný z nedbanlivosti, sa hľadí, akoby nebol odsúdený, ako náhle bol trest vykonaný - zaplatený, k čomu došlo 31. mája 2011. Zo zápisnice súdnej rady zo 14. zasadnutia z 31. marca 2014 je zrejmé, že pod bodom 25. navrhovaného programu mal byť prerokovaný podnet sudcu S. C. Okresného súdu Veľký Krtíš na podanie návrhu na odvolanie sudcu Milana Vargu, ktorý pri schvaľovaní bol z programu vypustený, pretože sudca Milan Varga sa 21. marca 2014 vzdal funkcie sudcu listom zo 17. marca 2014 doručeným prezidentovi Slovenskej republiky 21. marca 2014 (SR 45/2014) – funkcia sudcu mu zanikla 31. marca 2014. Z rozsudku Okresného súdu Frýdek - Místek z 19. januára 2011, sp. zn. 5 T 113/2010, vyplýva, že obžalovaný Milan Varga bol uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 274 ods. 1 Tr. zák. Českej republiky, na tom skutkovom základe, že

5. apríla 2010 okolo 12.20 hod. vo Frýdku - Místku riadil v podnapilom stave po ulici Beskydskej osobné motorové vozidlo tov. zn. Volvo S40, R. V. (SK), pričom bol kontrolovaný hliadkou Polície ČR a v dobe riadenia bolo v krvi obžalovaného zistené najmenej 1 % alkoholu.

Za to mu súd uložil podľa §§ 274 ods. 1, 67 ods. 2 písm. a/, 68 ods. 1, 2, 69 ods. 1, 73 ods. 1, 3 Tr. zák. tresty: peňažný vo výmere 40 denných sadzieb vo výške 700,- Kč a pre prípad jeho nevykonania v lehote i náhradný odňatia slobody v trvaní troch mesiacov a zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadenia motorových vozidiel v trvaní osemnásť mesiacov.

Krajský súd v Ostrave uznesením z 8. apríla 2011, sp. zn. 6 To 130/2011 podľa § 256 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. Milana Vargu zamietol.

Z vyžiadaného stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 20. februára 2015, č. 34882/2014/83/Co7/SJ, vyplýva, že česká strana nezaslala žiadne oznámenie, ani právoplatné rozhodnutie týkajúce sa odsúdenia sudcu Milana Vargu. Jediná korešpondencia v tejto veci bola vedená s kanceláriou Súdnej rady Slovenskej republiky. Z predloženého materiálu dovolací súd zistil aj to, že Okresná prokuratúra Veľký Krtíš 25. mája 2010, pod sp. zn. 2Pn 12/2010 a Krajská prokuratúra Banská Bystrica, pod sp. zn. 2Kn 124/2010 odmietli prevzatie trestného oznámenia s tým, že konanie Milana Vargu nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky trestným činom.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. d/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich medzi predpoklady na vymenovanie občana za sudcu patrí okrem iného aj to, že je bezúhonný. V intenciách prvej vety ods. 5 tohto ustanovenia za bezúhonnú sa na účely tohto zákona nepovažuje fyzická osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin, a to aj v prípade, ak jej bolo odsúdenie za úmyselný trestný čin zahladené, alebo na ktorú sa hľadí, akoby nebola pre takýto trestný čin odsúdená podľa osobitného predpisu.

Z obsahu § 5 ods. 1 písm. d/, 5 uvedeného zákona vyplýva, že na funkciu sudcu nemôže byť vymenovaná osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin. Logicky to na druhej strane znamená, že ani sudca, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, nemôže túto funkciu vykonávať.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných S. každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru sudcu možno považovať za nezávislého okrem iného i pri existencii záruk proti vonkajšiemu tlaku a či sa sudca javí ako nezávislý. V hre je dôvera, ktorú takýto sudca požíva vo verejnosti. Osobitný význam to má u procesných strán a účastníkov konania. Rozhodujúce je, či pochybnosti procesnej strany a účastníkov konania môžu byť objektívne odôvodnené.

Nepochybné je, že sudca Milan Varga v posudzovanej veci 29. júla 2013 rozhodoval ako predseda senátu prvostupňového súdu, hoci v tej dobe vedel, že 8. apríla 2011 bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin. Už 8. apríla 2011 sa mal vzdať funkcie sudcu do rúk prezidenta Slovenskej republiky a pokiaľ tak neurobil, bol povinný v zmysle § 32 ods. 1 Tr. por. oznámiť aj v danej veci svoju zaujatosť, aby bol z rozhodovania z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. vylúčený (vid' na strane 12 - 13). Tým, že to neurobil, závažným spôsobom porušil sudcovské povinnosti, lebo vedel, že právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin je skutočnosťou, pre ktorú nemôže už vykonávať funkciu sudcu (§ 2 ods. 7 Tr. por., §§ 5 ods. 1 písm. d/, ods. 5, 17 písm. a/, b/, 18 ods. 1 písm. a/, 19 a § 30 ods. 1, 2 písm. a/, e/, f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a čl. 141 a 147 Ústavy Slovenskej republiky). Povinnosť podľa § 19 citovaného zákona si menovaný sudca napokon splnil, ale až 17. marca 2014.

Odhladnuc od konania nezákonného sudcu, primárne treba zdôrazniť, že podľa zákona nepostupovala ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá po oznámení

z 26. novembra 2010, že sudca Milan Varga je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin, za ktorý bol aj následne právoplatne odsúdený, nepožiadala Ministerstvo spravodlivosti Českej republiky o úplné informácie o odsúdení. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky okamžite nerozhodla o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu Milana Vargu podľa § 22 ods. 1, 2 písm. a/, zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 30. apríla 2011 (v tej dobe výlučná kompetencia ministra spravodlivosti na takéto rozhodnutie). Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky zostala nečinná, hoci o protiprávnom konaní sudcu Milana Vargu vedela a namiesto toho, aby konala spôsobom hore uvedeným, čo bolo jej zákonnou povinnosťou ako verejného činiteľa, podaním z 19. januára 2011 (fax), číslo: 07161/2011/46, iba žiadala predsedu Okresného súdu Veľký Krtíš, aby konal on. V dôsledku nezákonnej pasivity ministerky spravodlivosti a od 4. apríla 2012 nového ministra spravodlivosti (ani on nepodal návrh disciplinárnemu súdu na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu Milana Vargu podľa § 22 ods. 1, 2 písm. a/, zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom od 1. mája 2011) mohol sudca Milan Varga vykonávať po dobu takmer troch rokov funkciu sudcu. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že nemožno u ministra vlády prezumovať neznalosť Ústavy Slovenskej republiky a ostatných právnych predpisov, osobitne u ministra spravodlivosti navyše aj neznalosť justičných právnych predpisov. Práve vice versa je legitímne u nich vyžadovať ich absolútnu znalosť.

Konštatovanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že uznaniu odsudzujúceho rozsudku bránilo ustanovenie § 69 ods. 4 Tr. zák. Českej republiky (ustanovenie § 69 Tr. zák. Českej republiky, ktoré bolo platné a účinné do 31. mája 2011, teda v čase spáchania trestného činu sudcom Milanom Vargom a v čase zaplatenia peňažného trestu, neobsahuje ods. 4) je nepravdivé. Odsúdený sudca sa nedopustil prečinu z nebanlivosti, ale úmyselného prečinu a nebol mu uložený iba samostatný peňažný trest, ale aj náhradný trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti na dobu osemnásť mesiacov. V dôsledku toho sa na neho nemôže hľadieť, akoby nebol odsúdený okamihom zaplatenia peňažného trestu, ale až po vykonaní aj trestu zákazu činnosti na podklade rozhodnutia súdu na základe žiadosti. Vyplyva to z ustanovení §§ 69 ods. 2, 74 ods. 2 a 105 ods. 1 písm. e/, 5, 6 Tr. zák. Českej republiky účinného od 1. januára 2010.

Od 25. mája 2010 orgány Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš so súhlasom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (reprezentujúce štát v trestnom konaní), i keď vedeli, že sudca

Milan Varga je trestne stíhaný a neskôr i právoplatne odsúdený, zúčastňovali sa hlavných pojednávanií ako procesná strana zastupujúca štát, vo veciach, ktoré prejednával ako predseda senátu, hoci mali zákonnú povinnosť vzniesť námietku zaujatosti tohto sudcu pre odsúdenie za úmyselný trestný čin a naďalej sa v súčasnosti zúčastňujú pojednávanií v trestných veciach, kde Milan Varga spolurozhoduje ako prísediaci. Zrejme preto, ale na druhej strane potom i z „pochopteľných príčin“ prokurátor vo vyjadrení z 21. novembra 2014 k obsahu dovolania obvineného reagoval na všetky jeho námietky, až na právoplatné odsúdenie sudcu Milana Vargu za úmyselný trestný čin, ku ktorému sa zámerne už nevyjadril.

Zo zadovážených materiálov vyplýva, že právoplatné súdne rozhodnutie bolo vydané súdmi Českej republiky, ktorá je členským štátom Európskej únie a ako také musí spĺňať a rešpektovať zásady spravodlivého procesu v zmysle Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Pre úplnosť treba uviesť, že odsúdenie, resp. trest je možné časom zahladať, ale fakt spáchania skutku zostáva. Skutok spáchaný sudcom v Českej republike sa stal trestným aj v Slovenskej republike zákonom č. 313/2011 Z. z. z 13. septembra 2011. Sudca vedomý si svojho konania nezlučiteľného s výkonom funkcie sudcu sa jej preto vzdal.

Každé rozhodnutie samosudcu alebo senátu zloženého zo sudcu alebo aj prísediaceho, ktoré bolo vydané po tom, čo bol sudca alebo prísediaci právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, hoci by bolo odsúdenie následne aj zahladené, alebo by nebolo uznané na území Slovenskej republiky, je preto nezákonné a ako také musí byť bezpodmienečne zrušené, lebo ide o osoby, u ktorých už nie sú splnené ústavné podmienky na nestranného, nezávislého a bezúhonného sudcu.

Taký sudca alebo prísediaci musí byť z funkcie sudcu alebo prísediaceho odvolaný alebo výkon tejto funkcie mu musí byť dočasne pozastavený, ak si sám nepodal žiadosť o ukončenie výkonu funkcie sudcu alebo prísediaceho.

Rovnako aj v tomto prípade sú právne závery dovolacieho súdu 1Tdo nesprávne a v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou súdov, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže nemajú oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch z týchto dôvodov:

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa článku 7 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach nikto nesmie byť uznaný vinným zo spáchania trestného činu konaním alebo opomenutím, ktoré v čase, kedy sa spáchalo, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Rovnako nesmie byť uložený trest prísnejší od trestu aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por. trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 7b ods. 1 Tr. zák. rozhodnutie súdu iného štátu v trestnej veci možno na území Slovenskej republiky vykonať alebo môže mať iné právne účinky, len ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva alebo zákon.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 438e Tr. zák. na odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. sa neprihliada, ak nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013.

Podľa § 488a ods. 1 Tr. por. zohľadnenie právoplatného odsúdenia súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní vykoná orgán činný v trestnom konaní alebo súd.

Podľa § 488a ods. 3 Tr. por. ustanovením odseku 1 nie je dotknutý postup o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti tohto zákona.

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholu.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa písm. d/ možno uložiť pokutu od 200 do 1000 Eur a zákaz činnosti do piatich rokov.

Podľa § 516 ods. 1 písm. c/ Tr. por. cudzie rozhodnutie sa uzná na území Slovenskej republiky, ak čin, pre ktorý bol trest uložený, je trestným činom podľa právneho poriadku odsudzujúceho štátu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Pre priznanie účinkov rozsudku českého súdu neboli splnené zmluvné ani zákonné podmienky. Nebola podaná žiadosť cudzieho štátu (Českej republiky) o uznanie alebo výkon cudzieho rozhodnutia, preto nebolo možné podať návrh na jeho uznanie súdu.

Ak by aj takáto žiadosť bola podaná, neboli splnené podmienky uznania cudzieho rozhodnutia (nedostatok obojstrannej trestnosti pri skúmaní in concreto).

Zohľadnenie účinkov cudzieho rozhodnutia nebolo možné z dôvodu absencie nového trestného konania v Slovenskej republike, ktorého existencia je základným predpokladom postupu podľa tohto ustanovenia.

Účelom ustanovenia § 7b ods. 2 Tr. zák. a § 488a Tr. por., ktoré boli prijaté ako ustanovenia na transpozíciu Rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v **novom trestnom konaní**, je zohľadňovanie právoplatných odsúdení v inom členskom štáte EÚ v rámci trestného konania v Slovenskej republike (okrem iného predmet Trestného zákona a Trestného poriadku jednoznačne vymedzuje rozsah použitia týchto kódexov).

Vzhľadom na túto skutočnosť, preto nemožno na území Slovenskej republiky zohľadniť právne účinky právoplatného rozhodnutia súdu v inom členskom štáte EÚ, ak sa v Slovenskej republike nerealizuje nové trestné konanie pre iný skutok.

V prípade bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu sa na území Slovenskej republiky nevedelo žiadne nové trestné konanie, preto nebolo možné uplatniť citované hmotnoprávne, ani procesné ustanovenie.

Z vyjadrených okolností je zrejmé vylúčenie právnych účinkov tohto rozhodnutia v inom kontexte ako v trestnom konaní, keďže zohľadnenie rozhodnutí iných členských štátov sa neuplatňuje mimo trestného konania, okrem predpokladu, že by takéto zohľadnenie výslovne upravovala medzinárodná zmluva alebo zákon. Takáto právna situácia však nenastala.

Ani v prípade nového trestného konania by zohľadnenie neprichádzalo do úvahy, pretože išlo o právoplatné cudzie rozhodnutie spred 1. januára 2013 a priznanie účinkov takýmto rozhodnutiam zákon priamo vylučuje (§ 438e Tr. zák.).

Inými slovami povedané, pokiaľ bývalý sudca Mgr. Milan Varga bol súdmi Českej republiky **8. apríla 2011** právoplatne odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil 5. apríla 2010, k peňažnému trestu a zákazu činnosti, nebolo možné naň prihliadnuť, lebo nadobudlo právoplatnosť **pred 1. januárom 2013.**

Treba zdôrazniť, že zohľadnenie účinkov rozhodnutí cudzích súdov na účely mimo trestného konania nemá oporu v Ústave Slovenskej republiky, ústavnom zákone, medzinárodnej zmluve ani v zákone.

Pokiaľ ide o uznanie tohto cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky podľa § 515 Tr. por. a nasl., konanie bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu nebolo v tom čase na území Slovenskej republiky trestné, keďže skutková podstata prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bola do Trestného zákona zaradená až s účinnosťou **od 1. novembra 2011** (dovtedy to bol len priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky), ktorá okolnosť potom bránila vyššie uvedenému procesnému postupu.

Opačný názor by bol v rozpore so zásadou retroaktivity v neprospech páchatel'a, ktorá je zakotvená v článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a následne vyjadrená v § 2 ods. 1 Tr. zák. o jeho časovej pôsobnosti.

Na záver treba iba dodať, že z tohto dôvodu bývalá ministerka spravodlivosti Lucia Žitňanská a súčasný minister spravodlivosti Tomáš Borec nepostupovali v rozpore s platnou právnou úpravou, pokiaľ u bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu neiniciovali návrh na odvolanie z funkcie sudcu, vrátane dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu, lebo na takýto postup neboli splnené zákonom predpísané podmienky.

S poukazom na vyššie uvedené dovolací senát 5Tdo dospel k záveru, že všetky rozhodnutia vyhlásené a písomne vyhotovené bývalým sudcom Okresného súdu Veľký Krtíš Mgr. Milanom Vargom, či už samosudcom alebo v senáte, ktorému predsedal, v období **od 8. apríla 2011 (kedy bol právoplatne odsúdený v Českej republike) do 31. marca 2014 (kedy mu zanikla funkcia sudcu jej vzdaním sa), sú rozhodnutiami vydanými zákonným sudcom.**

To isté potom platí aj vo vzťahu k funkcii prísediaceho, ktorú potom zastával na Okresnom súde Veľký Krtíš.

Nie celkom bez významu sa javili aj okolnosti predchádzajúce dovolaniam podanými obvinenými I. V. a S. G., ktorí zhodne poukazovali na právoplatné odsúdenie bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu:

- bývalý predseda Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. S. C. 27. januára 2011 podáva na sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš Mgr. Milana Vargu disciplinárny návrh pre totožný skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný v Českej republike;

- disciplinárny súd rozhodnutím z 21. novembra 2011 disciplinárne konanie proti sudcovi Mgr. Milanovi Vargovi zastavil z dôvodu, že o skutku sa právoplatne rozhodlo v trestnom konaní v Českej republike;

- 17. januára 2014 sa uskutočnilo výberové konanie na predsedu Okresného súdu Veľký Krtíš, v ktorom bol neúspešný bývalý predseda tohto súdu, sudca

JUDr. S. C., pričom členom päťčlennej výberovej komisie ako zástupca sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš bol aj sudca tohto súdu Mgr. Milan Varga;

- sudca JUDr. S. C. podal 21. januára 2014 Súdnej rade Slovenskej republiky podnet na odvolanie z funkcie sudcu Mgr. Milana Vargu z dôvodu jeho právoplatného odsúdenia v Českej republike;

- Súdna rada Slovenskej republiky, ktorej v tom čase predsedal bývalý predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Štefan Harabin, písomným podaním zo 17. februára 2014 pod č.: SR 45/2014 na účely uznávacieho konania podľa § 518 Tr. por. postúpila tento podnet Ministerstvu spravodlivosti;

- Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky písomným podaním zo 4. marca 2014 č.: 3488/2014 odpovedalo, že predmetné rozhodnutie nie je možné uznať v zmysle § 518 Tr. por., lebo na páchatel'a, ktorému bol uložený peňažný trest za prečin spáchaný z nedbanlivosti, sa hľadá akoby nebol odsúdený, ako náhle bol trest vykonaný, resp. peňažný trest zaplatený;

- Súdna rada Slovenskej republiky na svojom 14. zasadnutí konanom 31. marca 2014 mala pod bodom 25.) prerokovať podnet sudcu JUDr. S. C., k čomu ale nedošlo, lebo sudca Mgr. Milan Varga sa písomným podaním zo 17. marca 2014 doručeným prezidentovi Slovenskej republiky 21. marca 2014, vzdal funkcie sudcu, ktorá mu zanikla 31. marca 2014;

- dodatkom č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Veľký Krtíš na rok 2014 s účinnosťou od 1. apríla 2014 boli všetky nerozhodnuté a nevybavené veci bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu pridelené sudcovi JUDr. S. C.;

- sudca JUDr. S. C. obvinenému S. G. **po zistení**, že nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, ustanovil 7. mája 2014 za účelom podania dovolania a zastupovania v dovolacom konaní obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru;

- sudca JUDr. S. C. obvinenému M. M. **po zistení**, že nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, ustanovil 15. augusta 2014

za účelom podania dovolania a zastupovania v dovolacom konaní obhajcu JUDr. Jozefa Veselého;

- sudca JUDr. S. C. obvinenému I. V. **bez zistenia**, či nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, ustanovil 3. novembra 2014 za účelom podania dovolania a zastupovania v dovolacom konaní **obhajcu JUDr. Jozefa Veselého, brata obvineného I. V.**;

- obvinený S. G. prostredníctvom obhajcu podal dovolanie podaniami zo 14. a 25. novembra 2014;

- obvinený I. V. prostredníctvom obhajcu podal dovolanie podaním zo 7. januára 2015;

- dovolací senát 1Tdo rozsudkom z 23. februára 2015 zrušil rozhodnutia o právoplatnom odsúdení obvineného M. M. z dôvodu, že vo veci konal vylúčený sudca Mgr. Milan Varga a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol;

- obvinený I. V. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním z 27. apríla 2015 doplnil svoje dovolanie o pripojený rozsudok dovolacieho senátu 1Tdo;

- obvinený S. G. prostredníctvom svojho **už na plnú moc zvoleného obhajcu** písomným podaním z 22. mája 2015 doplnil svoje dovolanie o pripojený rozsudok dovolacieho senátu 1Tdo;

- predseda trestnoprávneho kolégia JUDr. Štefan Harabin na jeho zasadnutí konanom 16. júna 2015 bez udania dôvodu vzal späť návrh judikátu Tpj 32/2015-9, obsahom ktorého bol rozsudok dovolacieho senátu 1Tdo z 23. februára 2015, sp. zn. 1 Tdo 8/2015, ktorému predsedal JUDr. Štefan Harabin;

- sudca JUDr. S. C. opatrením zo 17. júna 2014 zrušil ustanovenie JUDr. Vladimíra Zvaru za obhajcu obvinenému S. G. a 18. júna 2015 predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorému bola doručená 22. júna 2015.

Rovnako v tomto prípade dovolací senát 5Tdo Najvyššieho súdu je toho názoru, že zo strany dovolacieho senátu 1Tdo v posudzovanej trestnej veci došlo k takému výkladu a aplikácii zákonného predpisu, ktorý sa odchyľil od znenia príslušných ustanovení spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam.

Treba iba dodať, že obzvlášť závažný následok obidvoch vyššie uvedených rozhodnutí odvolacieho senátu 1To a dovolacieho senátu 1Tdo je zvýraznený tým, že boli zbavení viny obvinení príslušníci Policajného zboru, resp. z výkonu trestu odňatia slobody prepustení odsúdení, ktorí sa dopustili závažnej trestnej činnosti korupcie a sexuálneho násillia.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vychádzajúc tak z vyššie uvedených skutočností, ustálenej rozhodovacej praxe a prezentovaných úvah dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvinených I. V. a S. G. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371, a preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. júla 2015

**JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová